

ASOCIAȚIA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR ȘI PESCARILOR SPORTIVI DIN
ROMÂNIA

PERSOANĂ JURIDICĂ DE UTILITATE PUBLICĂ NR. 1561/A/2000 DIN REGISTRUL NAȚIONAL
MEMBRĂ A CONSILIULUI INTERNAȚIONAL AL VÂNĂTORII ȘI CONSERVĂRII VÂNATULUI
MEMBRĂ A FEDERAȚIEI ASOCIAȚIILOR DE VÂNĂTOARE ȘI CONSERVARE A FAUNEI SĂLBATICE DIN
UNIUNEA EUROPEANĂ

020882, București
Calea Moșilor, 128 Sector 2
CIF : RO 24251140

Website: www.agvps.ro
E-mail : agvpsrom@yahoo.com
Tel. : 021- 314.36.07; 021-313.33.63;
Fax : 021-313.68.04

Nr. 744/25.08.2016

Către
Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor
Domnului Dir. Dan Achim

Din cauza timpului extrem de scurt avut la dispoziție pentru analiza „Hotărârii pentru aprobarea Strategiei privind prevenirea, combaterea și controlul pestei porcine africane în România și a Planului de contingență pentru pesta porcină africană” – nu putem face decât câteva observații și propuneri, asigurându-vă însă de o colaborare mai eficientă, din toate punctele de vedere, în viitor.

Apreciam materialul ANSVSA ca fiind greoi de lecturat și de înțeles, de cei din afara specialității veterinare, cărora se adresează. Aceasta și fiindcă face trimitere de la norme, necunoscute, și fiindcă unele precizări sunt ambigue.

Carența cea mai mare, din punctul nostru de vedere, privește reglementarea neclară referitoare la organizarea vânătorii în zonele de frontieră, unde mistreții ar trebui vânați foarte intens, în scop preventiv. Aceasta pentru că, în afara celor vânați, ceilalți vor părăsi zona dacă sunt mai des deranjați. Dar tocmai vânătoarea în această zonă de frontieră este lăsată la aprecierea poliției de frontieră, ceea ce nu este normal într-o situație gravă, ce privește siguranța națională, cum poate deveni situația scăpării pestei porcine africane în țară. O explicație care să clarifice prevederile OUG nr. 105/2001, privind regimul frontierei de stat, considerăm că se impune cu celeritate, ca măsură de prevenție a apariției PPA.

În situația complexelor și/sau crescătoriilor de mistreți, dublarea gardului împrejmuitor cu fir electric, care să împiedice apropierea animalelor din sălbăticie de cele din țarc ar constitui o garanție în plus în lupta noastră pentru prevenirea și combaterea PPA dacă va fi cazul.

În privința cantităților de hrană prevăzute pentru momire (nădire), de 10 kg/lună/1 km² (100 ha), și a densității de maximum 0,5 mistreți/km² (100 ha), nu putem considera decât că s-a greșit împardonabil.

Chiar dacă am raporta cantitățile de hrană precizate pentru momire la între teritoriul călcat de mistreți (pădure + teren agricol), cantitatea prevăzută ar fi cu totul insignifiantă.

Ar fi acceptabilă (cca. 333 gr/zi/km²) dacă s-ar administra pentru fiecare mistreț. Prevederea, așa cum este formulată, este neclară și vine în contradicție cu prevederile contractului de gestionare (care stabilește rezilierea pentru hrană administrată în cantități insuficiente). Nu este lipsit de importanță nici faptul că vânătoarea mistreților nădiți la punctele de hrănire, așa cum este specificat scopul acțiunii la punctul 1.1 lit. e) din Anexa nr. 1 a proiectului de Hotărâre, nu este prevăzută ca

metodă de vânare a acestora, în Ordinul nr. 353 din 4 iunie 2008 pentru aprobarea Regulamentului privind autorizarea, organizarea și practicarea vânătorii.

La confirmarea unui focar de pestă porcină africană, ținta de 0,5 mistreți/100 ha este probabil indicată, dar prevederea contractuală privind efectivul optim (țel) se impune a fi modificată în contracte, pentru a nu constitui condiții de reziliere unilaterală ulterioară a contractului de gestionare.

Pentru stimularea împușcării preventive a scoafelor, mai înainte de declararea focarului sau suspiciunii de focar de boală, se impune a acorda stimulentele de 200 lei/scoafă împușcată în cadrul cotei de recoltă, deci în prealabil și preventiv, fiindcă după declararea focarului de pestă porcină africană, stimularea nu mai are nici un efect.

Probele de trichinoză (pct. 5.3.2) trebuie primite pe bază de copie după autorizația de vânătoare sau pe baza unui document oficial eliberat de gestionar, fiindcă autorizația de vânătoare trebuie păstrată de gestionar.

Costurile implicate de implementarea strategiei trebuie suportate de stat, nicidecum din fondurile private ale gestionarilor fondurilor cinegetice, care suportă multe alte costuri în legătură cu recoltarea mistreților (cap. IV – pct. 4.3).

Apreciem că ANSVSA și DSVSA nu trebuie să aștepte să fie rugați de gestionari pentru a-i instrui, ci să fie obligați prin Hotărâre în acest sens. Nu este normal să fie obligați gestionarii fondurilor cinegetice (persoane juridice private) să ceară ei să fie instruiți de DSVSA.

Semnalăm și faptul că în proiectul de Hotărâre nu există nici-o prevedere legată de gestionarea situației în ariile naturale protejate în care vânătoarea este interzisă și în perimetrul Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, zone excluse din fondul cinegetic național, în care responsabilitatea gestionării faunei cinegetice nu revine gestionarilor de fonduri cinegetice, ci Statului, prin instituțiile sale. Nu există nici prevederi care să implice responsabilitatea gestionarilor și administratorilor ariilor naturale protejate, obligați prin lege să asigure implementarea planurilor de management ale acestor arii protejate.

Trebuie menționat și faptul că fauna cinegetică, bun public, nu este proprietatea gestionarilor fondurilor cinegetice, așa cum greșit se pot interpreta prevederile de la pct. 1.1 lit. g) din Anexa nr. 1 și cele de la pct. 2.1 lit. j) din Anexa nr. 2 a proiectului de Hotărâre.

Ne oprim cu observațiile și propunerile la cele de mai sus. Vom analiza însă, în continuare, cu atenție, proiectul sau Hotărârea de Guvern în cauză, pentru a fi în măsură să venim și cu alte sugestii sau propuneri de aplicare constructivă a Hotărârii analizate, după aprobarea acestuia din partea Guvernului.

Cu stimă.

Președinte executiv,

Dr. ing. Neculai Șelaru

